

บทที่ 5

บทสรุป

5.1 บทสรุป

จากแนวโน้มของสินเชื่อบริษัทในปัจจุบัน ที่ความต้องการของสินเชื่อบริษัทได้เติบโตอย่างรวดเร็ว ทำให้ผู้ให้สินเชื่อจำเป็นต้องใช้เครื่องมือในการวิเคราะห์สินเชื่อ เพื่อให้เกิดความรวดเร็วต่อการให้บริการสินเชื่อ ในขณะที่เดียวกันความเสี่ยงของการอนุมัติสินเชื่อก็ยังคงเป็นปัจจัยหลักในการพิจารณาสินเชื่อ ไม่ว่าจะเป็นสินเชื่อขนาดใหญ่ สินเชื่อรายย่อย รวมถึงสินเชื่อเคหะ ดังนั้นการนำเครื่องมือที่มีประสิทธิภาพในการวิเคราะห์สินเชื่อมาใช้ในส่วนของกระบวนการวิเคราะห์และอนุมัติสินเชื่อจึงเป็นแนวทางหนึ่งที่จะตอบสนองความต้องการของทั้งผู้ให้สินเชื่อ และผู้ขออนุมัติสินเชื่อได้ในเวลาเดียวกัน

ระบบคะแนนมาตรฐานสินเชื่อถือได้ว่าเป็นเครื่องมืออย่างหนึ่งที่จะตอบสนองความต้องการดังกล่าวของผู้ให้สินเชื่อในการที่จะเพิ่มความเร็วและประสิทธิภาพในการวิเคราะห์ความเสี่ยงสินเชื่อของผู้ขออนุมัติสินเชื่อ อย่างไรก็ตาม ในส่วนของรายละเอียดนั้น ผู้ให้สินเชื่อหรือผู้อนุมัติสินเชื่อจำเป็นต้องให้ความสำคัญกับการคัดเลือกตัวแปรปัจจัยความเสี่ยงที่จะนำมาใช้ในแบบจำลองของระบบคะแนนมาตรฐานสินเชื่อเป็นอย่างมาก เนื่องจากการเลือกสรรปัจจัยความเสี่ยงที่ไม่ถูกต้องหรือไม่สอดคล้องกับคุณภาพของสินเชื่อ อาจจะทำให้เกิดการคาดการณ์เกี่ยวกับความเสี่ยงและคุณภาพของสินเชื่อที่ผิดพลาดได้ ยังผลให้เกิดสินเชื่อด้วยคุณภาพหรือสินเชื่อที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ตามมา และเป็นที่น่าเสียดายที่ความเสียหายที่เกิดขึ้นก็จะกลายเป็นภาระของผู้ให้สินเชื่อไปโดยปริยาย

สำหรับระบบคะแนนมาตรฐานสินเชื่อในต่างประเทศนั้น ได้มีการศึกษาประสิทธิภาพของแบบจำลอง รวมทั้งการสร้างแบบจำลองคะแนนมาตรฐานสินเชื่อในเชิงพาณิชย์โดยสถาบันที่มีชื่อเสียง อาทิเช่น FairIsaac หรือ FISCO เป็นต้น และผลที่ได้จากการศึกษาดังกล่าวก็พบว่าระบบคะแนนมาตรฐานสินเชื่อเป็นเครื่องมือวิเคราะห์ความเสี่ยงที่มีประสิทธิภาพในการวิเคราะห์และ

คาดการณ์คุณภาพสินเชื่อของผู้ขออนุมัติสินเชื่อได้เป็นอย่างดี อย่างไรก็ตาม สำหรับการวิเคราะห์สินเชื่อด้วยระบบคะแนนมาตรฐานสินเชื่อในประเทศนั้น ยังคงมีเพียงการศึกษาประสิทธิภาพของเครื่องมือระบบคะแนนมาตรฐานสินเชื่อในบางกลุ่มสินเชื่อเท่านั้น ตัวอย่างของการใช้ระบบคะแนนมาตรฐานสินเชื่อในการวิเคราะห์ความเสี่ยง ได้แก่ การวิเคราะห์ความมั่นคงและความเสี่ยงของสถาบันการเงิน การวิเคราะห์สินเชื่อขนาดใหญ่ และการวิเคราะห์สินเชื่อเช่าซื้อรถยนต์ใหม่ ดังที่ได้มีการกล่าวถึงไว้แล้วในบทที่ 2 หากแต่การศึกษาถึงประสิทธิภาพของการใช้เครื่องมือระบบคะแนนมาตรฐานสินเชื่อสำหรับการวิเคราะห์สินเชื่อเคหะนั้นยังไม่มีผลการศึกษาในเชิงประจักษ์เป็นที่ชัดเจนนัก

ในการศึกษาคั้งนี้ ผู้ทำการศึกษาจึงได้ศึกษาปัจจัยในการวิเคราะห์สินเชื่อเคหะด้วยระบบคะแนนมาตรฐานสินเชื่อของธนาคารไทยพาณิชย์ จำกัด (มหาชน) ที่ได้รับการอนุมัติสินเชื่อในช่วงปี 2544 – 2545 จำนวน 10,652 ราย ว่ามีความแม่นยำในการใช้แบบจำลองในการคาดการณ์คุณภาพของสินเชื่อเคหะหรือไม่ นอกจากนี้ยังได้นำเสนอแบบจำลองของระบบคะแนนมาตรฐานสินเชื่อที่ได้ทำการวิเคราะห์ด้วยแบบจำลองโลจิส เพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนาปรับปรุงแบบจำลองของระบบคะแนนมาตรฐานสินเชื่อให้มีประสิทธิภาพที่ดีขึ้นไว้ด้วย ทั้งนี้เพื่อเป็นทางเลือกหนึ่งสำหรับสถาบันการเงินในการวิเคราะห์และลดความเสี่ยงของสินเชื่อเคหะโดยการประยุกต์ใช้ประกอบกับแบบจำลองระบบคะแนนมาตรฐานสินเชื่อของธนาคาร

ผลจากการศึกษาพบว่า คะแนนรวมที่ผู้ขออนุมัติสินเชื่อได้รับจากการวิเคราะห์สินเชื่อเคหะด้วยระบบคะแนนมาตรฐานสินเชื่อ นั้น มีความสอดคล้องกับคุณภาพของสินเชื่อและสัดส่วนการเกิดสินเชื่อมีปัญหา โดยทั้งนี้จากสินเชื่อเคหะที่ได้รับการอนุมัติสินเชื่อในช่วงปี 2544 – 2545 ทั้งหมด 10,652 ราย จะได้มีการแบ่งกลุ่มของผู้ขออนุมัติสินเชื่อออกตามระดับคะแนนรวมที่ได้จากการวิเคราะห์ด้วยระบบคะแนนมาตรฐานสินเชื่อ 5 กลุ่ม ด้วยกัน โดยกลุ่มที่ได้รับคะแนนมาตรฐานสินเชื่อในช่วงระดับคะแนนที่สูงกว่า 170.0 คะแนน จะมีสัดส่วนของการเกิดสินเชื่อมีปัญหาหรือสินเชื่อด้อยคุณภาพที่มีประวัติการค้างชำระเกินกว่า 90 วัน ในสัดส่วนเพียงร้อยละ 1.5 ของสินเชื่อในกลุ่ม นั้นแสดงถึงว่า ในสินเชื่อ 200 รายที่ได้คะแนนมาตรฐานสินเชื่อสูงกว่า 170.0 คะแนน คาดว่าจะมีเพียง 3 รายเท่านั้นที่มีแนวโน้มจะกลายเป็นสินเชื่อมีปัญหา ขณะเดียวกันเมื่อระดับคะแนนมาตรฐานสินเชื่อลดลง สัดส่วนของการเกิดสินเชื่อด้อยคุณภาพก็จะเพิ่มขึ้นตามลำดับ โดยในกลุ่มที่มีคะแนนมาตรฐานสินเชื่อต่ำที่สุด คือที่ระดับคะแนนมาตรฐานสินเชื่อต่ำกว่า 95.0 คะแนน จะมี

สัดส่วนของการเกิดหนีมีปัญหาสูงถึงร้อยละ 10.4 จากผลของการวิเคราะห์ แสดงถึงประสิทธิภาพของแบบจำลองคะแนนมาตรฐานสินเชื่อที่ธนาคารไทยพาณิชย์ จำกัด (มหาชน) ใช้ในการวิเคราะห์สินเชื่อเคหะได้อย่างมีประสิทธิภาพ และเป็นไปตามสมมติฐานที่ว่า ระดับของคะแนนมาตรฐานสินเชื่อมีความสอดคล้องกับการเกิดสินเชื่อมีปัญหา โดยที่ผู้ขออนุมัติสินเชื่อที่ได้รับคะแนนมาตรฐานสินเชื่อสูงๆ ควรจะมีแนวโน้มหรือความน่าจะเป็นในการเกิดสินเชื่อมีปัญหาในสัดส่วนที่น้อยกว่าผู้ที่ได้รับคะแนนมาตรฐานสินเชื่อในระดับต่ำกว่า ในที่นี้ผู้ที่ได้รับคะแนนมาตรฐานสินเชื่อสูงกว่า 170.0 คะแนน จากแบบจำลองที่ธนาคารไทยพาณิชย์ จำกัด (มหาชน) ใช้ในการวิเคราะห์สินเชื่อเคหะนั้น มีความน่าจะเป็นในการกลายเป็นหนีมีปัญหาเพียง 0.015 ขณะที่ผู้ขออนุมัติสินเชื่อที่ได้รับคะแนนมาตรฐานสินเชื่อในระดับรองลงมาที่ระดับคะแนน 116.0 – 170.0 คะแนน จะมีความน่าจะเป็นของการกลายเป็นสินเชื่อมีปัญหาเท่ากับ 0.026 สำหรับผู้ที่ได้รับคะแนนมาตรฐานสินเชื่อในช่วงระดับ 102.0 – 116.0 คะแนน จะมีความน่าจะเป็นของการเกิดสินเชื่อด้วยคุณภาพเท่ากับ 0.056 และสำหรับช่วงคะแนนมาตรฐานสินเชื่อระหว่าง 95.0 – 102.0 คะแนน จะมีความน่าจะเป็นของการเกิดสินเชื่อมีปัญหาเท่ากับ 0.075 และกลุ่มสุดท้ายที่มีระดับคะแนนมาตรฐานสินเชื่อต่ำที่สุด คือ คะแนนต่ำกว่า 95.0 คะแนน ก็จะมีมีความน่าจะเป็นของการกลายเป็นสินเชื่อมีปัญหาสูงถึง 0.104 ดังนั้นหากผู้อนุมัติสินเชื่อจะกำหนดคะแนนวิกฤติ (Critical Score) สำหรับการแบ่งกลุ่มผู้ที่ควรจะได้รับอนุมัติสินเชื่อและผู้ที่ไม่ควรได้รับการอนุมัติสินเชื่อออกจากกันนั้น หากกำหนดให้ผู้ที่มีคะแนนมาตรฐานสินเชื่อสูงกว่า 102.0 คะแนน เป็นผู้ขออนุมัติสินเชื่อที่ควรได้รับการอนุมัติ และปฏิเสธการให้สินเชื่อกับผู้ที่ได้รับคะแนนมาตรฐานสินเชื่อต่ำกว่า 102.0 คะแนน ก็จะทำให้ผู้ให้สินเชื่อมีแนวโน้มสัดส่วนของการเกิดสินเชื่อมีปัญหาเท่ากับร้อยละ 5.11 ของจำนวนสินเชื่อที่ได้รับการอนุมัติทั้งหมด

นอกจากนี้ หากผู้ให้สินเชื่อพิจารณาที่จะกำหนดคะแนนวิกฤติให้สูงขึ้น จะยังผลให้แนวโน้มของการเกิดสินเชื่อมีปัญหาลดน้อยลง เช่น หากกำหนดคะแนนวิกฤติที่ระดับคะแนนมาตรฐานสินเชื่อ 116.0 คะแนน แนวโน้มสัดส่วนของการเกิดสินเชื่อมีปัญหาก็จะลดลงเหลือเพียงร้อยละ 2.54 ดังนั้นเมื่อกำหนดให้คะแนนวิกฤติที่ใช้ในการอนุมัติสินเชื่อให้สูงขึ้น แนวโน้มสัดส่วนของการเกิดหนีมีปัญหาก็จะลดน้อยลง แต่กระนั้นหากกำหนดค่าคะแนนวิกฤติให้สูงขึ้น จำนวนของผู้ที่จะได้รับอนุมัติสินเชื่อก็จะลดน้อยลงด้วย และส่งผลให้รายได้ของการให้สินเชื่อลดน้อยลงไปด้วยเช่นกัน ดังนั้นผู้ให้สินเชื่อจึงควรพิจารณาความเสี่ยงที่สามารถยอมรับได้เปรียบเทียบกับรายได้ที่จะได้รับจากการให้สินเชื่อ เพื่อกำหนดค่าคะแนนวิกฤติที่เหมาะสม

นอกจากนี้ เมื่อแบ่งพิจารณาความสอดคล้องของปัจจัยความเสี่ยงที่ทางธนาคารไทยพาณิชย์ จำกัด (มหาชน) นำมาใช้ในแบบจำลองคะแนนมาตรฐานสินเชื่อ ซึ่งประกอบด้วย 9 หมวดด้วยกัน ก็สามารถแบ่งกลุ่มของตัวแปรปัจจัยความเสี่ยงทั้ง 9 หมวดออกเป็น 3 กลุ่มด้วยกัน คือ กลุ่มที่มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญในทิศทางเดียวกันกับการเกิดสินเชื่อมีปัญหา กลุ่มที่มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญในทิศทางตรงกันข้ามกับสัดส่วนการเกิดสินเชื่อมีปัญหา และกลุ่มสุดท้ายคือตัวแปรปัจจัยความเสี่ยงที่ไม่มีความสัมพันธ์กับการเกิดสินเชื่อมีปัญหา

จากผลของการศึกษาสัดส่วนการเกิดสินเชื่อมีปัญหา โดยจำแนกผู้ขออนุมัติสินเชื่อ ตามหมวดปัจจัยความเสี่ยงทั้ง 9 หมวดนั้น มีด้วยกัน 6 หมวดปัจจัยความเสี่ยงที่มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญในทิศทางตรงกันข้ามกับการเกิดสินเชื่อมีปัญหา โดยทั้งนี้ประกอบด้วย หมวดตำแหน่งงาน, หมวดอาชีพ, หมวดสถานประกอบการสมัคร, หมวดสถานะที่อยู่อาศัย, หมวดรายได้, และหมวดระดับการศึกษา โดยผู้ขออนุมัติที่ได้รับคะแนนมาตรฐานสินเชื่อในแต่ละหมวด 4 หมวดดังกล่าวข้างต้นนั้น เมื่อคะแนนมาตรฐานสินเชื่อที่ได้รับในแต่ละหมวดมีระดับคะแนนที่สูงขึ้น สัดส่วนของการเกิดสินเชื่อมีปัญหา ก็จะลดลง ตัวอย่างเช่น ในหมวดรายได้ที่มีการแบ่งระดับคะแนนมาตรฐานสินเชื่อออกเป็น 3 กลุ่ม โดยผู้ขออนุมัติสินเชื่อที่ได้รับระดับคะแนนมาตรฐานสินเชื่อในระดับ 12.2592 - 14.2319 คะแนน หรือผู้ขออนุมัติสินเชื่อในกลุ่มเกรด A หมวดรายได้ จะมีสัดส่วนการเกิดสินเชื่อมีปัญหาร้อยละ 5.2 ของสินเชื่อในกลุ่มเดียวกัน และในขณะที่ผู้ที่ได้รับคะแนนมาตรฐานสินเชื่อ 8.9552 - 11.6881 คะแนน หรือผู้ขออนุมัติสินเชื่อที่จัดอยู่ในกลุ่มเกรด B หมวดรายได้ มีสัดส่วนของการเกิดสินเชื่อมีปัญหาร้อยละ 6.0 และกลุ่มสุดท้าย กลุ่มเกรด C หมวดรายได้ คือ ผู้ขออนุมัติสินเชื่อที่ได้รับคะแนนมาตรฐานสินเชื่อ 8.5561 คะแนน มีสัดส่วนของการเกิดสินเชื่อมีปัญหาร้อยละ 11.1 ความสัมพันธ์ระหว่างกลุ่มเกรดในหมวดรายได้ และคุณภาพสินเชื่อจึงเป็นไปในทิศทางตรงกันข้าม โดยเมื่อผู้ขออนุมัติสินเชื่อได้คะแนนมาตรฐานสินเชื่อจากหมวดรายได้ ในระดับที่สูงขึ้น สัดส่วนของการเกิดสินเชื่อปัญหา ก็จะลดน้อยลง ความสัมพันธ์ในลักษณะเช่นเดียวกันนี้ เกิดกับหมวดที่เหลืออีก 5 หมวดด้วยเช่นกัน ทั้งนี้อาจจะต้องพิจารณาหมวดอาชีพและหมวดสถานะที่อยู่อาศัยเป็นพิเศษ โดยที่หมวดอาชีพจะแบ่งกลุ่มเกรดออกเป็น 4 กลุ่ม คือ กลุ่มเกรด A กลุ่มเกรด B กลุ่มเกรด C และกลุ่มเกรด D จากผลการทดลองผู้ที่ได้รับการอนุมัติสินเชื่อที่จัดอยู่ในกลุ่มเกรด D นั้น มีจำนวนเพียง 24 ราย ซึ่งอาจทำให้เกิดการเบี่ยงเบนของข้อมูลอันเนื่องมาจากจำนวนที่น้อยของผู้ที่อยู่ในกลุ่มนี้ เมื่อพิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างระดับคะแนนของหมวดอาชีพ โดยตัดกลุ่ม

เกรด D ออก จะเห็นได้ว่า ระดับคะแนนในหมวดอาชีพ มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญกับคุณภาพสินเชื่อที่เกิดขึ้น หากแต่เมื่อนำกลุ่มเกรด D เข้ามาพิจารณาด้วยแล้ว หมวดอาชีพก็จะมี ความสัมพันธ์กับการเกิดสินเชื่อมีปัญหาเลย ดังนั้นในที่นี้ ผู้ทำการศึกษาได้จัดหมวดอาชีพไว้ใน กรณีที่มีความสัมพันธ์กับคุณภาพสินเชื่อ อันเนื่องมาจากผู้ทำการศึกษาเห็นว่า จำนวนของผู้ที่ ได้รับการอนุมัติสินเชื่อที่ถูกจัดอยู่ในกลุ่มเกรด D หมวดอาชีพ มีจำนวนน้อยมาก จนอาจก่อให้เกิด การเบี่ยงเบนของข้อมูล จึงไม่ควรนำกลุ่มเกรด D หมวดอาชีพ เข้ามาร่วมพิจารณา เช่นเดียวกับ หมวดสถานะที่อยู่อาศัย ที่มีการแบ่งกลุ่มเกรดออกเป็น 3 กลุ่ม A, B, และ C ด้วยกัน ในที่นี้จำนวน สินเชื่อที่ตกอยู่ในกลุ่มเกรด C มีจำนวนน้อยมาก แต่ความสัมพันธ์ระหว่างกลุ่มเกรด A และกลุ่ม เกรด B กับคุณภาพสินเชื่อมีความสัมพันธ์ในเชิงผกผันกันอย่างเห็นได้ชัด

ลักษณะความสัมพันธ์ระหว่างกลุ่มเกรดของหมวดปัจจัยเสี่ยงและคุณภาพสินเชื่อ ที่ เกิดขึ้นในทิศทางเดียวกัน คือ เมื่อผู้ขออนุมัติสินเชื่อได้รับคะแนนมาตรฐานสินเชื่อในระดับที่สูงขึ้น จะมีสัดส่วนของการเกิดสินเชื่อมีปัญหาที่สูงขึ้นด้วยนั้น จะเกิดกับตัวแปรปัจจัยเสี่ยงใน 2 หมวด ด้วยกัน ประกอบด้วยหมวดอัตราผ่อนชำระต่อรายได้และหมวดอายุ

รายได้ที่นำมาใช้ในการคำนวณในหมวดอัตราผ่อนชำระต่อรายได้ นั้น เป็นรายได้ก่อนหัก ค่าใช้จ่ายและภาระหนี้อื่นๆ ดังนั้น ผู้ที่มีรายได้ต่ำก็จะมีอัตราผ่อนชำระต่อรายได้ในระดับที่สูง และ ถูกจัดกลุ่มให้อยู่ในกลุ่มเกรด B หรือเกรด C หากแต่ผู้ที่มีรายได้ต่ำจะมีแนวโน้มของภาระหนี้กับ สถาบันการเงินอื่นๆ น้อย เนื่องจากความเสี่ยงในเรื่องของศักยภาพการผ่อนชำระสูง ดังนั้นรายได้ที่ นำมาคำนวณอัตราผ่อนชำระต่อรายได้ก็จะใกล้เคียงกับรายได้หลังจากการหักภาระหนี้อื่นๆ แล้ว ขณะเดียวกัน ผู้ที่มีรายได้ในระดับที่สูง ก็จะมีแนวโน้มของภาระหนี้อื่นๆ สูงเช่นกัน ดังนั้นแล้วรายได้ ที่นำมาคำนวณในที่นี้ ก็จะเบี่ยงเบนไปจากรายได้ที่แท้จริงของผู้ขออนุมัติสินเชื่อ

สำหรับหมวดอายุนั้น ผู้ที่อยู่ในกลุ่มเกรด A ของหมวดอายุ จะอยู่ในช่วงอายุระหว่าง 25 – 30 ปี เนื่องจากธนาคารมีความเห็นว่าผู้ที่มีอายุสูงจะมีระยะเวลาในการผ่อนชำระที่ต่ำและมีความเสี่ยงด้านสุขภาพสูง อย่างไรก็ตาม เมื่อพิจารณาอายุของผู้ขออนุมัติสินเชื่อประกอบกับรายได้ ของผู้ที่มีอายุอยู่ในช่วงนี้จะมีรายได้ค่อนข้างต่ำ โดยร้อยละ 67.8 ของผู้ที่มีอายุระหว่าง 25 – 30 ปี จะมีรายได้อยู่ในช่วงระหว่าง 10,000 – 50,000 บาท ขณะที่ผู้ที่อยู่ในกลุ่มเกรด B และ C จะเป็นผู้ ที่อยู่ในช่วงอายุสูงกว่า 30 ปี และร้อยละ 50.1 มีรายได้เกินกว่า 50,000 บาท จากข้อมูลนี้แสดงถึง

ว่า ผู้ที่จัดอยู่ในกลุ่มเกรด A ของหมวดอายุ จะยังมีรายได้น้อยกว่าเมื่อเทียบกับกลุ่มเกรด B และเกรด C ในหมวดเดียวกัน จึงทำให้ศักยภาพหรือความสามารถในการผ่อนชำระเงินกู้มีต่ำกว่าด้วย ยังผลให้เกิดสินเชื่อมีปัญหาในกลุ่มเกรด A มีสัดส่วนที่สูงกว่าเมื่อเทียบกับกลุ่มเกรด B และเกรด C

นอกจากนี้ หมวดปัจจัยเสี่ยงสินเชื่อที่ไม่แสดงความสัมพันธ์ใดๆ เลยกับคุณภาพของสินเชื่อที่เกิดขึ้น คือ หมวดวงเงินกู้ต่อราคาประเมิน ในหมวดนี้ ผู้ขออนุมัติสินเชื่อที่อยู่ในกลุ่มเกรด B จะมีสัดส่วนของการเกิดสินเชื่อมีปัญหาสูงสุด หากพิจารณาเฉพาะกลุ่มเกรด A และกลุ่มเกรด C แล้ว ความสัมพันธ์ของกลุ่มเกรดและคุณภาพสินเชื่อที่เกิดขึ้นจริงจะเป็นการแปรผันในเชิงผกผัน คือ กลุ่มเกรด A จะมีสัดส่วนสินเชื่อที่มีปัญหาน้อยกว่ากลุ่มเกรด C แต่เมื่อนำกลุ่มเกรด B เข้ามาพิจารณาร่วมด้วย ก็จะทำให้ความสัมพันธ์ของกลุ่มเกรดกับคุณภาพหนี้ไม่สามารถอธิบายได้ ทั้งนี้ เนื่องจากในกลุ่มเกรด B ที่มีสัดส่วนวงเงินกู้ต่อราคาประเมินในช่วงร้อยละ 70 - 79 และการให้สินเชื่อเคหะของกลุ่มนี้ร้อยละ 42.6 เป็นการให้สินเชื่อเพื่อปลูกสร้างที่อยู่อาศัยบนที่ดินว่างเปล่า ดังนั้นราคาประเมินของกลุ่มเกรด B ที่ขอสินเชื่อเพื่อปลูกสร้างที่อยู่อาศัยก็จะเป็นเพียงการประเมินที่ดินว่างเปล่า จึงทำให้วงเงินกู้ต่อราคาประเมินมีสัดส่วนที่สูงเกินความเป็นจริง และส่งผลให้ไม่สามารถอธิบายความสัมพันธ์ของคุณภาพหนี้และกลุ่มเกรดในหมวดวงเงินกู้ต่อราคาประเมินได้

โดยรวมแล้ว แบบจำลองระบบคะแนนมาตรฐานสินเชื่อของธนาคารไทยพาณิชย์ จำกัด (มหาชน) ถือได้ว่ามีความสอดคล้องกับคุณภาพของสินเชื่อที่เกิดขึ้น แต่กระนั้น ตัวแปรปัจจัยเสี่ยงที่นำมาใช้ในการคำนวณคะแนนมาตรฐานสินเชื่อที่ควรได้รับการพิจารณาไม่นำมาใช้ในแบบจำลอง ประกอบด้วย 2 หมวดด้วยกัน คือ หมวดวงเงินกู้ต่อราคาประเมินและหมวดสถานะที่อยู่อาศัย ทั้งนี้เนื่องมาจาก 2 หมวดดังกล่าวนี้ ไม่แสดงความสัมพันธ์ใดๆ กับการเกิดสินเชื่อมีปัญหาเลย นอกจากนี้ปัจจัยความเสี่ยงในหมวดอัตราผ่อนชำระต่อรายได้และหมวดอายุ ก็ควรได้รับการจัดกลุ่มเกรดของผู้ขออนุมัติสินเชื่อใหม่ เนื่องจากความสัมพันธ์ที่ได้จากผลของการทดลองแสดงให้เห็นถึงความขัดแย้งของการจัดกลุ่มผู้ขออนุมัติสินเชื่อใน 2 หมวดดังกล่าว กับสมมติฐานที่ได้ตั้งไว้ว่าผู้ที่ได้รับคะแนนมาตรฐานสินเชื่อสูงควรมีแนวโน้มของการเกิดสินเชื่อมีปัญหาในระดับที่ต่ำกว่าผู้ที่ได้คะแนนมาตรฐานสินเชื่อในระดับน้อยกว่า

นอกจากนี้ เมื่อแบ่งกลุ่มวิเคราะห์ผู้ที่ได้รับการอนุมัติสินเชื่อด้วยระดับราคาซื้อขายหลักทรัพย์ที่อยู่อาศัยออกเป็น 3 กลุ่ม คือ กลุ่มระดับราคาต่ำกว่า 1 ล้านบาท กลุ่มระดับราคา ระหว่าง 1 – 5 ล้านบาท และกลุ่มระดับราคาสูงกว่า 5 ล้านบาท โดยวิเคราะห์ด้วยแบบจำลองโลจิส จะเห็นได้ว่าปัจจัยที่มีผลต่อคุณภาพของสินเชื่อในแต่ละกลุ่มจะแตกต่างกัน ดังนี้

ในกลุ่มของระดับราคาต่ำกว่า 1 ล้านบาทนั้น มีปัจจัยที่ส่งผลอย่างมีนัยสำคัญ ต่อการเกิดสินเชื่อมีปัญหาประกอบด้วย 2 หมวดปัจจัยด้วยกัน คือ สถานะการสมรสและสถานะที่อยู่อาศัยในปัจจุบัน โดยแบบจำลองที่ได้ตามสมการ (5-1) ที่ใช้สำหรับการวิเคราะห์สินเชื่อเคหะที่มีระดับราคาซื้อขายต่ำกว่า 1 ล้านบาท นั้น มีความแม่นยำในการคาดการณ์การเกิดสินเชื่อมีปัญหา ร้อยละ 92.8 และมีความสอดคล้องกับคุณภาพของสินเชื่อที่เกิดขึ้นจริง

ปัจจัยความเสี่ยงที่มีผลต่อคุณภาพของสินเชื่อ ในกลุ่มผู้ขออนุมัติสินเชื่อที่มีราคาซื้อขายที่อยู่อาศัยที่ใช้เป็นหลักประกันในระดับราคา ระหว่าง 1 – 5 ล้านบาท ประกอบด้วย 3 หมวดปัจจัยด้วยกัน คือ สถานะการสมรส สถานะที่อยู่อาศัยในปัจจุบัน และปัจจัยทางด้านอายุ โดยเมื่อพิจารณาปัจจัยเสี่ยงทั้ง 3 หมวดที่มีผลต่อคุณภาพของสินเชื่อ ด้วยสมการ (5-3) แล้ว มีความแม่นยำในการคาดการณ์การเกิดสินเชื่อมีปัญหา ร้อยละ 94.8

สำหรับกลุ่มสุดท้าย ที่ระดับราคาซื้อขายที่อยู่อาศัยสูงกว่า 5 ล้านบาทขึ้นไปนั้น ปัจจัยความเสี่ยงที่มีผลต่อการเกิดสินเชื่อมีปัญหาประกอบด้วยสถานะการสมรส ที่อยู่อาศัยในปัจจุบัน และอาชีพของผู้ขออนุมัติสินเชื่อ ทั้งนี้ตามแบบจำลองโลจิส สมการ (5-5) นั้น ความแม่นยำของการคาดการณ์อยู่ที่ระดับร้อยละ 95.4

โดยสรุปแล้ว จะเห็นได้ว่าสินเชื่อที่มีระดับราคาซื้อขายที่ต่างกัน จะปัจจัยเสี่ยงที่มีผลต่อคุณภาพของสินเชื่อทั้งที่เหมือนกันและแตกต่างกัน โดยปัจจัยความเสี่ยงที่มีผลต่อคุณภาพของสินเชื่อ ณ ทุกระดับราคาซื้อขายประกอบด้วย ปัจจัยสถานะการสมรสและปัจจัยสถานะที่อยู่อาศัยในปัจจุบัน ขณะที่ปัจจัยความเสี่ยงด้านอายุจะมีผลต่อคุณภาพของสินเชื่อในกลุ่มของสินเชื่อที่มีระดับราคา ระหว่าง 1 – 5 ล้านบาทเพียงกลุ่มเดียวเท่านั้น และปัจจัยความเสี่ยงด้านอาชีพก็มีผลต่อคุณภาพของสินเชื่อสำหรับกลุ่มสินเชื่อที่มีราคาซื้อขายที่อยู่อาศัยที่ใช้เป็นหลักประกันที่ระดับราคาสูงกว่า 5 ล้านบาทขึ้นไป

ดังนั้นแล้ว ผู้ให้สินเชื่อจึงควรพิจารณาการแบ่งกลุ่มสินเชื่อตามระดับราคาของที่อยู่อาศัยประกอบกับปัจจัยความเสี่ยงด้านอื่นๆ ด้วย เนื่องจากสินเชื่อที่มีระดับราคาที่แตกต่างกัน จะมีปัจจัยเสี่ยงของการเกิดสินเชื่อมีปัญหาที่แตกต่างกันในแต่ละระดับราคา ดังนั้นแบบจำลองคะแนนมาตรฐานสินเชื่อที่ผู้ให้สินเชื่อจะนำมาใช้ในการพิจารณาสินเชื่อจึงควรแบ่งตามระดับราคาซื้อขายที่อยู่อาศัยเป็นสำคัญด้วย

5.2 ข้อจำกัดในการศึกษา

ในการศึกษาระบบคะแนนมาตรฐานสินเชื่อในการอนุมัติสินเชื่อเคหะของธนาคารไทยพาณิชย์ จำกัด (มหาชน) ในครั้งนี้ ผู้ทำการศึกษาเห็นว่าข้อจำกัดในการศึกษาประกอบด้วย 2 ประการด้วยกัน คือ

ประการแรก การคาดการณ์คุณภาพสินเชื่อที่ได้ตามแบบจำลอง สามารถบ่งชี้คุณภาพสินเชื่อได้ในช่วงระยะเวลา 36 งวดการผ่อนชำระหลังจากการอนุมัติสินเชื่อเท่านั้น ทั้งนี้เนื่องจากข้อมูลคุณภาพสินเชื่อที่ได้จากการเก็บข้อมูลอายุการค้างชำระของผู้ขออนุมัติสินเชื่อ นั้น ได้มีการเรียกเก็บข้อมูลเพียง 36 งวดการผ่อนชำระ ดังนั้น หากใช้แบบจำลองและผลการศึกษาที่ได้เพื่ออธิบายคุณภาพของสินเชื่อที่มีอายุการผ่อนชำระเกินกว่า 36 งวดการผ่อนชำระ ก็อาจจะทำให้ผลของการคาดการณ์หรืออธิบายคลาดเคลื่อนไปบ้าง โดยเฉพาะอย่างยิ่งหากต้องการอธิบายหรือคาดการณ์คุณภาพสินเชื่อในระยะยาวหรือตลอดอายุการผ่อนชำระของสินเชื่อรายนั้นๆ ผู้ทำการศึกษาคาดว่า ผลของคุณภาพสินเชื่อที่ได้จากการผ่อนชำระจริงน่าจะมีคุณภาพสินเชื่อที่ต่ำกว่าผลที่ได้จากการศึกษาในครั้งนี้ อันเนื่องมาจากความเสี่ยงในด้านเวลาของอายุการผ่อนชำระที่ยาวนานขึ้น

ประการที่สอง การคาดการณ์ด้วยระบบคะแนนมาตรฐานสินเชื่อเพื่อป้องกันความเสี่ยงที่อาจจะเกิดจากการค้างชำระและกลายเป็นสินเชื่อมีปัญหาในครั้งนี้ เป็นการวิเคราะห์เพียงด้านเดียว คือ เป็นเพียงการวิเคราะห์เพื่อป้องกัน Type I Error ซึ่งหมายถึงการประมาณการณ์สินเชื่อด้วยคุณภาพว่าเป็นสินเชื่อมีคุณภาพ หากแต่การวิเคราะห์เพื่อป้องกัน Type II Error ในการประเมินสินเชื่อที่มีคุณภาพว่าเป็นสินเชื่อด้วยคุณภาพนั้น มิได้ทำการศึกษาในครั้งนี้ เนื่องจากหาก

มีการประเมินว่าสินเชื่อนั้นเป็นสินเชื่อด้วยคุณภาพแล้ว ก็จะปฏิเสธการให้สินเชื่อแก่ผู้ขออนุมัติ จึงทำให้ข้อมูลผลการผ่อนชำระและคุณภาพของสินเชื่อรายนั้น ไม่สามารถเก็บรวบรวมได้.

สำนักหอสมุด